

Finansministeren (Hørring): Ved Folketingets anden Behandling af Lovforslaget om Forhøjelse af Brændevinsafgiften, hvilken Behandling jo endte med Vedtagelsen af den Dagsorden, der forkastede Lovforslaget, har jeg udtalt, at jeg, naar denne Dagsorden blev vedtagen, maatte betragte Skattereformen i sin Helhed som strandet. Jeg henviste til, at det Skridt, Folketinget saaledes foretog sig, vilde give Regeringen Berettigelse til at tage de tre Lovforslag tilbage og Landstinget en Berettigelse til at standse Behandlingen af disse Lovforslag. Jeg har nu ment, at der ikke var tilstrækkelig Grund for mig til at tage de tre Lovforslag tilbage, men at det var en heldig Vej at give Landstinget Lejlighed til at udtale sig om sin Stilling, efter at Folketinget havde vedtaget Dagsordenen. Paa den anden Side er det efter de Udtalelser, der tidligere ere fremkomne fra mig, allerede givet, at jeg ganske kan tiltræde den Indstilling, som er fremkommen fra Udvalgets Flertal om at standse Behandlingen af de tre Lovforslag. Den Stilling, hvori den store Skattereform nu er kommen, har jeg maattet tillægge saa megen Betydning, at jeg, saaledes som jeg udtalte ved Finanslovforslagets første Behandling her i Tinget forleden Dag, maatte ønske, at dette Ministerium kunde trække sig tilbage, naar denne Samling er sluttet. Jeg vil gerne her i Dag noget nærmere præcisere, hvorfor jeg tillægger Skattereformens Stranding denne Betydning, og jeg kommer derved til at fremdrage Momenter af Skattereformens Historie under Rigsdagens Behandlinger. Jeg skal gøre det særlig set fra Regeringens Side, og jeg skal gøre det saa kort som muligt. Jeg har jo for saa vidt været med til Skattelovene lige fra den første Begyndelse, som det vil erindres, at jeg i det forrige Ministerium var Indenrigsminister og fremsatte Forslag om Overgang af en Del af de direkte Skatter til Kommunerne. Jeg kender saaledes Sagens Gang fra dens første Begyndelse.

Da den forrige Regering fremsatte de 4 Forslag til den store Skattereform, var der to Ting, vi mente med Nødvendighed maatte fastholdes. Det første var, at Skattereformen maatte betragtes som en Helhed. Vi saa meget godt de store Vanskeligheder, der vilde være forbundne med at føre denne Reform igennem i Rigsdagen, idet disse Vanskeligheder jo navnlig bestod i, at man i Hovedsagen saa forskelligt i de to Ting. Det er blevet nævnt af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds

(Madsen-Mygdal), at det for Folketinget havde været Formaålet i lang Tid at faa en Indkomst- og Formueskat, medens man heroppe i Landstinget saa ganske anderledes paa den Sag. Paa Toldsagen stod de to Ting paa et forskelligt Grundlag, og ogsaa Brændevinsskatten var jo Genstand for forskellig Opfattelse i de to Ting. Skulde man nu komme igennem med disse 4 Love, var det nødvendigt, at de bleve behandlede som en Helhed, saaledes at de forskellige Interesser, der fandtes i Tingene, kunde mødes om et fælles Resultat, i modsat Fald vilde de forskellige Interesser kunne komme til at spænde Ben for en Vedtagelse af Lovforslagene. Dette var det ene Formaal, Regeringen havde. — Det andet Formaal blev udtrykt af Finansminister Lüttichau, da han i Samlingen 1896—97 i Folketinget fremsatte Forslag til en Indkomst- og Formueskat. Han sagde den Gang, at han vilde finde det klogt og rigtigt, om man holdt de direkte Skattelove ude fra de indirekte Skattelove. Det var et andet Hensyn, der bragte denne Udtalelse frem. Det var Hensynet til, at man i Toldkommissionen havde hørt fremsat Ønsket om, at man skulde skaffe Dækning for den Nedgang, som en Revision af Toldloven maatte medføre i Statsindtægterne, gennem en Indkomst- og Formueskat, altsaa skaffe Dækning for et Tab paa de indirekte Skatter gennem en ny direkte Skat. Det var den Gang Ministeriet klart, at hvis man vilde gøre det, maatte Skattereformen strande, og det var en Advarsel i saa Henseende, der allerede blev fremsat i Samlingen 1896—97. Det var tillige klart for Regeringen, at skulde man naa til at gennemføre en Revision af Toldloven, noget, hvorom der i høj Grad var Ønske fremme fra alle Sider — vel at mærke, som jeg før sagde, et Ønske, der var af meget forskelligt Indhold, for saa vidt som det grundede sig paa et forskelligt Syn paa Toldloven — kunde det kun ske gennem en Nedgang af Toldindtægterne, og ganske sikkert ogsaa en Nedgang af disse ud over det Beløb, som man kunde lade være udækket. Saa opstod Kompensationsspørgsmaalet, og der stod det fra først af som givet, at skulde dette Kompensationsspørgsmaal finde sin Løsning, var der kun een Løsning derpaa: det var at søge Kompensation gennem en forhøjet Brændevinsafgift. Dette blev ogsaa udtalt af Minister Lüttichau, da han fremsatte Lovforslaget om en forhøjet Brændevinsafgift, idet han den Gang sagde, at denne Forhøjelse først og fremmest skulde bruges til at dække Nedgangen paa